

Eioo mitää hätää...

Leena Lindgren

Olen koko elämäni vihannut matkailua: lentokentillä notkumista, jetlagia, turvonneita jalkoja ja pöpperöistä oloa. En tiedä miksi olen viime aikoina halunnut lähteä mukaan aviomieheni keuhkosairauskongresseihin. Onkohan viimeinenkin inhibitorinen aivotumakkeeni lakannut toimimasta?

Näin on vain tapahtunut. Siispä matkustin viime kesäkuussa Riikaan, jossa pidettiin 4-päiväinen keuhkosairaus-, COPD-, ja tuberkuloosikongressi. Maksoin osallistumismaksun, matkan ja istuin todella hienoissa astma/COPD -sessioissa. Kongressissa oli n. 2000 osallistujaa. Hämmästyksekseni yleisö oli aivan toisenlaista, mihin olen omien rakkaitten kollegojeni kanssa tottunut. Paljon filosofiaa, hidastempoista keskustelua ja kaikki anestesiologinen kaikkivoipuus puuttui. Hyvät ystävät, heeroisuutemme ei ole huono asia.

Olin aktiivinen turisti ja selvitin aviomieheni virallisten kokousten aikana Riikan vanhan kaupungin anatomian sadepäivistä huolimatta sukkahousujen mukaan ottoa siunailten. Latvia on noussut hämmästyttävään keskieurooppalaiseen kukoistukseen, ja kaupungin tunnelma on kosmopoliittinen. Löysin ensimmäisestä lankakaupasta tummansinistä angoralankaa, jota olen metsästänyt Suomesta 15 vuotta.

Sain selville, että Riikassa on automuseo, jossa on Stalinin, Richterin (pianisti) ja Brezhnevin autoja nähtävillä. Sain ensin yhden väärän osoitteen, jonka haltija neuvoi meidät ystävällisesti oikeaan bussiin, joka kuljetti meidät esikaupunkialueella sijaitsevaan Automuseoon.

Bussimatka maksoi 2 latia (20 senttiä) ja nousimme kyytiin. Bussikuski oli rentokätinen, n. 30-vuotias paikallinen, joka antoi bussin pyrähdellä. Pidin tangosta kiinni ja suljin välillä silmä-

ni. Tien töyssyt, joita esiintyi tihenevästi, ylitettiin renkaat ulvoen. Tästäpä tulee kunnon kyyti, ajattelin.

Automuseo betonibunkkeriasuntoalueella oli tietenkin suljettu 5 minuuttia ennen tuloamme. Katselimme haikeasti ikkunan takaa ilmeisesti Brezhnevin käyttämää Isotta-Frascinia. Taaempana häämötti majesteettinen Marmon, jollaisella Marskimmekin on ajellut. Lohduttauduimme Automuseon hampurilaisravintolassa, joka täyttyi viereisen kuntosalin atletian harjoittajista.

Paluumatkalla keskustaan saimme bussikuskin, jonka ranne ja kaasujalka olivat vieläkin rennommat kuin tulomatkamme kuskin. Silloin se tapahtui. Bussiin nousi aivan viereeni noin 140-senttinen, valkohapsinen, hampaaton, hauras mummeli. Bussi nytkähti liikkeelle. Itse roikuin katosta riippuvasta kauhukahvasta käteni ja 150-senttisen varteni varassa. Tunsin itseni jättiläiseksi. Valkohapsen ruskeisiin silmiin tuli äkkiä hätä! Hän horjahti vapaasti taaksepäin. Salamana tartuin vasemman käteni koko voimalla tuohon haperoon vanhukseen mielessäni tietenkin reisiluun kollumin fraktuura ja ramusten murtumat. Kaaduttuaan hän olisi särkynyt kappaleiksi kuin posliininukke. Ilman mitään tietoisia aivotoiminnan tapahtumia sinkosin suomeksi (pohojanmaaksi) mummelin oikeaan korvaan: ”Eioo mitää hätää”. Hän ymmärsi! Sain hänestä kopin ja siirryimme lähes täydessä bussissa istumapaikoille.

Oli kuuma ja katselin ohivilistäviä kerrostalobunkkereita. Katseemme kohtasivat. Harmaahapsen ruskeista silmistä paistoi virkeä, terävä ja hymyilevä katse. Iskin silmää ja hän vastasi samantapaisella. Kyllähän tuo ruskeasilmä minulle angoratopin olisi virkannut... Olipa Automuseoreissu! □